

РЕШЕНИЕ

№ 2041

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11621** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по глава X раздел I от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. Г. Г., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място]-1505, [улица], ап. 16, срещу Решение № Ц1040-09- 30/ 15.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ -К., с което е отхвърлена като неоснователна на основание чл. 117, ал. 3 КСО жалба № Ц 1012-09-99/ 15.09.2020 г., против разпореждания №№ 0-09-999-00-[ЕГН] и 0- 09-999-00-[ЕГН] от 25.08.20 г., издадени от ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите от ДОО в ТП на НОИ-К., с които е спряно образуваното производство за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болнични листове Н20197984042 с период от 16.09.2019 г. до 18.09.2019г.(вкл.) и Е20198499983 с период от 19.09.2019г. до 14.10.2019г.(вкл.)

В жалбата се оспорва законосъобразността на отказа. Твърди се, че са налице всички необходими предпоставки за отпускане на обезщетението.

Иска се отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

Жалбоподателят М. Г. Г., редовно уведомена, не изпраща представител. С молба от 12.03.2021 г. дава съгласие да се даде ход на делото в съдебното заседание и излага съображения по съществуването на спора.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ТП НА НОИ К., редовно уведомен , не изпраща

представител. Постъпило е писмено становище. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Г. оспорила по административен ред цитираните разпореждания, с които на основание чл. 40, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и чл.47, ал.1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) е отказано изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болнични листове Е20198499983 с период 19.09.2019г. до 14.10.2019г.(вкл.) и Е20197984042 с период 16.09.2019г. до 18.09.2019г.(вкл.). Счела, че постановените разпореждания са незаконосъобразни и не е налице основание за отказ за изплащане на парично обезщетение по болничните листове, помолила АО за тяхната отмяна.

Възражението е подадено в законоустановения 14- дневен срок и било допустимо, съгласно чл.117, ал. 2 от КСО, поради което след преценка на доводите на жалбоподателката и цялостната служебна проверка на атакувания административен акт, АО счел възражението за неоснователно по следните съображения:

С входящи номера Р14-09-000-00-[ЕГН]/07.10.2019г. и Р14-0

9-000-00-[ЕГН]/07.10.19 г. били подадени данни в интегрираната система за електронен обмен на документи и данни на Националния осигурителен институт от работодателя [фирма], [населено място], обл. К., ЕИК[ЕИК], относно правото на изплащане на парично обезщетение по болнични листове Е20197984042 за периода 16.09.2019 г. до 18.09.2019г. вкл. и Е20198499983 за периода 19.09.2019г. до 14.10.2019г. вкл.

През м. 06 и 07/2019г. постъпили сигнали от ТП на НОИ- К. и ТП на НОИ-П. с които била поискана проверката в дружеството [фирма], [населено място] относно удостоверяване на осигурителните права на наетите лица. В хода на административните производства по изплащане на парични обезщетения от фондовете на държавното обществено осигуряване били породени съмнения, че фирмата осигурява работа в чужбина, което породило необходимостта от изясняване на приложимото законодателство на заетите лица.

На 11.12.2019 г. били постановени разпореждания за спиране на образуваното производство по изплащане на парично обезщетение № Д-09-999-00-[ЕГН] по болничен лист Е20198499983 и № Д-09-999-00-[ЕГН]/11.12.2019г. от ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ - К. с мотив възложената проверка в [фирма], [населено място].

От данните съдържащи се в информационната база на Националния осигурителен институт и по - конкретно в регистър на трудовите договори било видно, че е подадено уведомление за сключен трудов договор с г-жа М. Г. Г. на длъжност - “иконом в домакинство” от 04.03.2017 г. с фирма [фирма], [населено място], обл. К., ЕИК[ЕИК] с вписана икономическа дейност на дружеството “друга социална работа без настаняване некласифицирана другаде”. Трудовото правоотношение било

прекратено на 15.10.2019 г.

С констативен протокол № KB-5-09-00777745/02.07.2020г. на главен инспектор по осигуряването в ТП но НОИ - К. приключила проверката по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма], [населено място], обл. К., ЕИК[ЕИК]. От предоставените разчетно- платежни ведомости/ фишове за заплати и лични трудови досиета бил направен извода, че осигурителя е наемал лица, които е изпращал на работа във ФР Германия. Същият не фигурирал в списъка на Агенцията по заетостта на предприятията, осигуряващи временна работа. В трудовите досиета на наетите лица не били намерени удостоверения А1, поради което в хода на проверката било отправено запитване до ТД на НАП - С. с искане за предоставяне на информация подавало ли е дружеството [фирма], [населено място], обл. К., ЕИК[ЕИК] искания за издаване на удостоверения А1, има ли издавани, за кои лица и за какви периоди, има ли постановени откази или изразено становище, относно приложимото законодателство. В отговора ТД па НАП-С. информирало, че към 28.10.2019г. са подадени искания за издаване на удостоверения А1 общо за 7 лица, като с изключение на едно, били постановени откази. За г-жа М. Г. не е подадено искане, не било издавано удостоверение А1 или постановяван отказ.

Въз основа на гореустановеното ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ-К. постановил разпореждане за отказ за изплащане на парично обезщетение № 0-09-999-00-[ЕГН]/25.08.2020г. по болничен лист E20197984042 и № 0-09-999-00-[ЕГН]/25.08.2020г. по болничен лист E20198499983, с мотив че г-жа Г. към началото на настъпилата неработоспособност не е осигурено лице по реда на чл. 40, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване и нямала право на парично обезщетение .

Съгласно координационните правила съдържащи се в регламентите на Европейския парламент и на Съвета за координация на системите за социална сигурност - регламенти № 883/2004 и № 987/2009, лицата, за които се прилагат регламентите са подчинени на законодателството само на една държава - членка. Приложимото законодателство се определяло съгласно разпоредбите на Дял II от регламент № 883/2004. Като принцип било установено, че държавата, чието законодателство е определено като приложимо, се явява компетентна по отношение осигурителните права и задължения на лицата. Основно правило при определяне на приложимото законодателство било, че лицата са подчинени на законодателството на държавата - членка, на чиято територия полагат труда си. Като изключение от основното правило на Дял II от регламент № 883/2004 била въведена разпоредбата на чл.12, параграф 1, която предвиждала при командироване запазване на приложимото законодателство на изпращащата държава - членка спрямо заетите лица, които временно извършват работа за своя работодател на територията на друга държава - членка. Разпоредбата поставяла задължителни условия. Предприятията установени в България, които осигуряват временна работа на територията на друга държава членка биват регистрирани съгласно Закона за насърчаване на заетостта. Изпращайки лице на работа в друга ДЧ, предприятието отправяло писмено запитване до съответната ТД на НАП дали за същото са налице основанията за прилагане на изключението по чл.12, параграф 1 от регламент № 883/2004. Запитването се извършвало с подаване на формуляр по образец - искане за издаване на удостоверение А1 за приложимото осигурително законодателство. В случай, че е постановен отказ за издаване на

удостоверение А1 за съответното лице, следвало да се приложи общия принцип, че приложимо е законодателството на държавата, в която е положен трудът, а не се прилага българското законодателство.

Удостоверение А1 се издавало по искане на лицето, което осъществява дейност в две или повече държави членки или на неговия работодател (основние чл.19, ал.2) от Регламент (ЕО) № 987/2009).

Предвид изложените съображения РО счел, че Разпореждания № 0-09-999-00-[ЕГН]/25.08.2020г. и № 0-09-999-00-[ЕГН]/25.08.2020г., издадени от ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите от ДОО в ТП на НОИ-К. е правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното.

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118 ал. 1 от КСО, от надлежна страна – адресат на акта. Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са процесуалните правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № Ц1040-09- 30/15.10.2020 г., което е издадено от компетентен орган - директорът на ТП на НОИ-К., на основание чл. 117 ал. 3 във връзка с ал. 1 т. 1 от КСО и в предвидената от закона форма (мотивирано решение).

В административното производство не са допуснати процесуални нарушения. На Г. е дадена пълноценна възможност да участва в административния процес, да представя доказателства, както и да обжалва по надлежния процесуален ред акта на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите в ТП на НОИ-К. пред горестоящия орган.

Поисканите от жалбоподателя писмени доказателства - констативен протокол, Приложение № 9, трудови договори и др. са представени от ТП на НОИ-К. при окомплектоване на преписката до съда и изпратени с придружително писмо изх. № Ц1012- 09-99#3 от 13.11.2020 г. и са налични в административната преписка в настоящото производство.

По приложението на материалния закон.

Съгласно чл. 54к от КСО, отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5 ал. 4 т. 1 и чл. 33 ал. 5 т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Разпоредбата на чл. 40 ал. 1 от КСО предвижда, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение

за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск, като изискването за 6 месеца осигурителен стаж не се отнася за лицата, ненавършили 18-годишна възраст.

Съдът счита, че правилно с обжалваните разпореждания е отказано изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност по двата болнични листа, тъй като към началото на неработоспособността Г. няма качеството на „осигурено лице“, за да има право на парично обезщетение по законодателството на Република България. За целите на осигурителното право на лицето е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на НОИ в осигурителя [фирма] [населено място], ЕИК[ЕИК], завършила с Констативен протокол № КП-5-09-00777745/02.07.2020 г. Проверката е установила, въз основа на проверените разчетно-платежни ведомости, фишове за заплати и лични трудови досиета, че жалбоподателката Г. е била назначена на длъжност „личен асистент“ и „иконом-домакинство“, което се установява безспорно и от наличен отчет с положен подпис на лицето за придвижване и „календар работно време“ за положения труд на територията на ФР Германия. В настоящия случай, приложимото законодателство се определя съгласно разпоредбите на Дял втори от Регламент (ЕО) № 883/2004, съгласно който лицата са подчинени на законодателството на държавата членка, на чиято територия полагат труда си. Жалбоподателката Г. е полагала труд във ФР Германия и при възникване на осигурителен риск следва да се приложи законодателството на тази държава членка. Като изключение от това правило е въведена разпоредбата на чл. 12, параграф 1, която предвижда при командироване запазване на приложимото законодателство на изпращащата държава -членка спрямо заетите лица, абсолютно условие за което е издаването на удостоверение А1 от компетентната институция на изпращащата държава-членка.

Видно от данните за извършената проверка в осигурителя и от наличните писмени доказателства по делото - отговор на ТД на НАП С., към 28.10.2019 г. от осигурителя [фирма] са подадени искания за издаване на удостоверения А1 за общо 7 лица, за които с изключение на едно има постановени откази. За жалбоподателката Г. не е подавано искане и не е издавано удостоверение А1 или постановен отказ. Удостоверение А1 се издава по искане на лицето, което осъществява дейност в две или повече държави-членки или по искане на негов работодател/осигурител съгласно чл.19(2) от регламент (ЕО) № 987/2009. Длъжностните лица в ТП на НОИ - К. писмено са поискали съдействие от лицето за издаване на удостоверение А1, на което жалбоподателката Г. категорично е отказала. Отказано е й съдействие от страна на работодателя. В резултат на което са издадени двете разпореждания на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите от ДОО в ТП на НОИ К., с които правилно е отказано изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване по два броя болнични листа: Е20197984042 за периода 16.09.2019 г. - 18.09.2019 г. (вкл.) и № Е20198499983 за периода 19.09.2019 г. - 14.10.2019 г. (вкл.), тъй като към началото на временна неработоспособност Г. не е осигурено лице по смисъла на чл. 40. ал. 1 от КСО и няма право на обезщетения.

Предвид гореизложеното, съдът счита че Решение № Ц1040-09-30 от 15.10.2020 г. на

Директора на ТП на НОИ - К., с което е отхвърлено като неоснователно възражението на М. Г., против Разпореждания № 0-09-999-00-[ЕГН]/25.08.2020 г. и № 0-09-999-00-[ЕГН]/25.08.2020 г., издадени от ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите от ДОО в ТП на НОИ К. е законосъобразно, а жалбата против него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Затова, на основание чл. 172 ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Г., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място]-1505, [улица], ап. 16, срещу Решение № Ц1040-09- 30/ 15.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ -К., с което е отхвърлена като неоснователна на основание чл. 117, ал. 3 КСО жалба № Ц 1012-09-99/ 15.09.2020 г., против разпореждания №№ 0-09-999-00-[ЕГН] и 0- 09-999-00-[ЕГН] от 25.08.20 г., издадени от ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите от ДОО в ТП на НОИ-К..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: